

בשנער

ידיעות קיבוץ הזורע - כג' אלול התשע"ז - 14.09.2017

שנה טובה מחברים וענפים | עמוד 4
איחולים לקיבוץ לקראת השנה החדשה

שנה טובה מהנהלת הקיבוץ | עמוד 5
אלון, נרקיס, שרה ושלמה כותבים ומאחלים

אז איך אפשר בכל זאת לא לשייך | עמוד 8
שיחה עם בארי הולצמן על אי שיוך

משחק הרביעיות של קיבוץ הזורע | עמוד 10
שיחה עם הבנים לבית נהב - על המשחק החדש

במשך חגים רבים חיפשתי מישהו שיוכל לכתוב קצת על רוח החג, סיפורים מן המסורת היהודית, מנהגים ועוד. מן הרגע הראשון כל חבר איתו התייעצתי מצא לי מיד פתרון בשם דבורה דור, אך אני התמהמתי מלקבלו. לא רציתי לחזור על דברים שהתפרסמו כבר בעבר. בפועל, חומר מקורי לא מצאתי ועל רוח החג לא כתבתי. לכן, מעתה,

בעידודה של יעל טיקטין הנפלאה, אאמץ את הפתרון הראשון עליו הצביעו כולם ואעזר בכתיבה של דבורה דור זיכרונה לברכה. דבורה, את אומנם לא איתנו עוד אך אני מקווה שהיית מאשרת שאעזר בכתביך בשמחה.

הוא לא שכח / דבורה דור

הרב לוי יצחק מברדינצ'ב, שחי בין המאות ה-18 וה-19, אהב מאוד את עם ישראל ותמיד היה מוצא דרך להצדיק אותו, אפילו לפני אלוהים. אל אלוהים, היה הרב לוי יצחק, מדבר כמו אל ידיד ואף היה מגדיל ראש ומעז לחלוק עליו. רבים השירים והסיפורים שנוצרו סביבו ואנו מביאים כאן סיפור אחד הקשור לראש השנה:

מספרים, שיום אחד, בראש השנה, טען אלוהים לפני רבי לוי יצחק נגד עם ישראל על שאינו מאמין בו ואינו שומר את מצוותיו. כשהרב הטיל ספק בכך, הוציא אותו אלוהים לרחוב והצביע על יהודי שעבר שם "הנה יהודי מטייל ברחוב בראש השנה ומעשן בפרהסיה" אמר אלוהים.

ענה הרב: "אולי יהודי זה שקוע בדאגות פרנסה ושכח איזה יום היום" ניגש הרב לוי יצחק אל האיש ואמר בהדגשה "שנה טובה!!!". ענה האיש "שנה טובה!!!" בחזרה. "אולי שכחת איזה יום היום?" שאל שוב הרב. "לא שכחתי", ענה האיש, "היום ראש השנה" השיב בעזות מצח והמשיך לעשן. אז, עמד הרב לוי יצחק במקום וגלגל את עיניו השמימה ואמר "ריבוננו של עולם, ראה את עמך ישראל שאפילו יהודי זה, שאפיקורוס הוא, ומעשן ביום קדוש, בכל זאת לא שכח שהיום הוא ראש השנה..."

מאחלת לכולנו שתמיד נסתכל על חצי הכוס המלאה בחיים!

שנה טובה,
נעה אלבוחר

מערכת בשער:

עורכת: נעה אלבוחר
עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבריאל
טל: 052-3990860
דוא"ל: bashaar@hazorea.org.il

כותבים: נעה אלבוחר, הדס כהן, תומר גרוס, ריקי ויגוב טיקטין, כצוות הארכיון, דובי זמר, יעל כרמי, בועז בש מרץ, דני נהב, שבתאי פרידמן, ספי מנור פלג.

הגהה: מרים גרוס

צילום תמונת השער:
שבתאי פרידמן

הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

דרושים:

כתבים על הנעשה בקיבוץ!

אחראי מדורים:

- תרבות ופנאי
- טיולים
- יצירה מקומית

אחראי המדור נדרשים לרכז את החומר בתחומם. למצוא ולשלב את הכותבים המשתנים במדור שתחת אחראיותם. יכולות נדרשות: לעמוד בזמן!

תיקון לגיליון הקודם

בגיליון הקודם, עמוד 16, פורסמה מודעה על פעילות "מעגל נשי" במת"ן. על ההודעה היו חתומות עודדה, דפנה ומרים. בטעות נכתב בנוסף, שגם "הנהלת גשר" חתומה על ההודעה. נרצה להבהיר של"הנהלת גשר" אין קשר לפעילות זו. מערכת "בשער"

נר נשמה ספטמבר

- 1.9.13 פרידה כהן
- 5.9.94 חיה פרחי
- 5.9.85 יוסף אמיר
- 7.9.00 נפתלי ורטהיימר
- 9.9.72 אסתר ברקאי
- 11.9.85 אליעזר בארי
- 12.9.02 אורי דור
- 14.9.73 שמעון לוי
- 18.9.54 אילו מאיר מרוז
- 19.9.12 מרים אשל
- 19.9.15 כוכבה תורן
- 20.9.97 צבי רענן
- 22.9.94 ערן (לארי) אלאור
- 24.9.53 ראובן (בוב) פרנק
- 26.9.97 דינה דוברין

4 | שנה טובה מענפים וחברים

ברכות לשנה החדשה

5 | שנה טובה מהנהלת הקיבוץ

שלמה, אלון, נרקיס ושרה מאחלים

7 | הפינה לשיתוף הציבור - מועדון ח"ץ

8 | אז איך אפשר בכל זאת לא לשייך

סיכום שיחה עם בארי הולצמן

10 | משחק הרביעיות של קיבוץ הזורע

12 | יצירה מקומית

סבתא מתה מניקיון / יעל כרמי

לא רק חרוזים / דובי זמר

הזוג סולמות / שבתאי פרידמן

15 | הזמנה לגילאור

16 | תרבות ופנאי

לי זה יצא טעים / ריקי ויוגב טיקטין

בדיחת השבוע / ספי מנור-פלג

17 | יומני ריצה - StartUp

18 | מתנות יום הולדת לחברי קיבוץ

19 | היה היה

פינת הארכיון של קיבוץ הזורע

20 | היכן אני נמצא

חידת השבוע עם דני נהב

שנה טובה מענפים וחברים

לקראת השנה החדשה, אנחנו מגישים לכם צרור ברכות מיוחד מחברים ומענפי הקיבוץ. תודה ליעל טיקטין על העזרה ולחברים הרבים ששיתפו פעולה עם היוזמה. שנה נהדרת לכולנו!

שנדע יותר להסתכל על חצי הכוס המלאה ולקבל באהבה את השונה. שנמשיך לצמוח אישית וקיבוצית בלי לוותר על הערכים שלנו. עופר נוימרק

מ.ב.א. מאחלת שנה טובה לכל בית הזורע

שנדע לעסוק בעיקר ולא בטפל (מבלי לשכוח את הפרטים הקטנים) שנדע למדוד את הישגינו ולא רק לדייק בכישלונותינו. שנדע לכוון את עצמינו למעשים טובים. שנדע ונזכור שחברה נמדדת על פי החוליה החלשה ביותר, נחפש אותה ונחזקה בכל הכוח. שנדע שזמן נספר לא רק בשעות דקות ושניות אלא גם במעשים, אירועים, חגים ולידות. שנדע להביט אל האופק המבטיח ולא נביט רק לרגלינו לראות כל רגב מכשול ואבן נגף. אורך רוח, טמפרטורה קרה, לחץ בעבודה, אלקטרוניקה ספרתית, נפח גדול, מסה קריטית, מדע הרדיומטריה, אינם רק מושגים מופשטים אלא גם מחלקות במבא. שתהיה זו שנה נהדרת לכל בית הזורע, לכל בנינו, ידידנו וכל עם ישראל באשר הם "וְגַרְזָאב עַם-כְּבֹשׁ וְנִמְרַע עַם-גְּדִי יִרְבֹּץ וְעֶגְל וְכִפִּיר וּמְרִיא יִחְדּוּ וְנֶעַר קִטָּן נִהַג בָּם" (ישעיהו)

שנה טובה מהגד"ש

שנה טובה מעובדי אגף הבריאות

לכל הקיבוץ מטף ועד זקן שלוחה ברכת בריאות טובה. עובדי אגף בריאות מאחלים לכולם שימוש מועט בשירותינו אך מבטיחים שבעת הצורך נשתדל לספק את השירות הטוב ביותר. מאחלים לכולם לאמץ את משנתו של הרמב"ם: **בריאות: בטל רוגזו יפחית אוכלו יירבה תנועתו. שנה טובה.**

שנה טובה מהחינוך

לכל ילדי, הורי וצוותי החינוך, שנה טובה ופוריה. שנה של התפתחות, גדילה, חום ואהבה. שהצוותים והילדים ייהנו ביחד, יעברו חוויות מיוחדות ומעניינות. יתגברו על אתגרים ויצאו מהם תמיד חזקים ועם חיוך על הפנים. מאחלות, מיכל ועידית

שנה טובה מהכולבו

לכל החברים, בנים, ענפים, תושבים הרוכשים בכלבו בפרוש עלינו השנה החדשה. מאחלים לכם ולנו שנה פוריה ועשירה תמיד שמחים לתת שרות ורוצים לראותכם רונית והצוות

שנה טובה מהרפת

לקהילת קיבוץ הזורע, שנה טובה. שנדע בשנה הבאה להמשיך ליצור, לתפעל, לתחזק ולעשות את אותם דברים נפלאים שאנחנו עושים פה ומייחדים אותנו. שנדע לגשר על המחלוקות והדעות השונות.

שנה טובה מחברים

דניאל אופק

מאחל לקיבוץ הרבה שנים של גדילה, שגשוג וצמיחה. מקום קהילתי עם ערבות הדדית גבוהה. המשך של קליטת משפחות צעירות והכי חשוב שימשיך להיות מקום שנעים בו.

קובי לאי

חג שמח ושנה טובה. מאחל לקיבוץ ולחברים קודם על בריאות, שפע והרבה חופש. עידוד קליטה והשתלבות של צעירים בניהול הקיבוץ.

הדסה ועינת

נאחל לקיבוץ שמחה, אהבת איש את רעו, ראות הטוב. אנחנו חיים בגן עדן, חיינו טובים ושנדע לראות את היפה והטוב בהם ושלא יחסר לנו דבר. חשוב לזכור זאת.

ערן שפייר

במה אני מברך את הקיבוץ לשנה הבאה? שלקראת ראש השנה הבא נהיה ממש לפני תחילת הבינוי בשיכון העמק (גם המתנה היא מסורת) שגם בשנה הבאה המדגה יחגוג ברוב הוד והדר את מסיבת העשור השנתית שלהם ושוב דרור בקיש יעלה לבמה ערום, ועם מקל הליכה. שישארו מספיק חברים לשייך את כל הפירות שלנו. שנפתח יזמת חדשה פלסטופיל-טק על הריסות האתר הארכיאולוגי הקיים. ששובב העמק יחזור, בהנחה שרצי ה- 200 משנה שעברה כבר הגיעו. שנה טובה וימים נוראים

מחשבות טובות לשנה הבאה עלינו לטובה /
תרצה לובל

לפתוח חלון כל בוקר
לראות את הירוק והפורח
לזכור ולדעת כמה טוב פה אצלנו
לדעת שרק אנחנו קובעים את עתידנו
לשמוח בצחוקם של ילדים יפים ואהובים
לחשוב כמה טוב - לקוות ולהאמין
וכמאמר השיר - עוד נראה כמה טוב יהיה בשנה הבאה.

שנה טובה מהנהלת הקיבוץ

שבנים יחזרו וירבו הקליטות
עד יחסר המקום בבית התינוקות
נעזור הדדית וניתן ערבות
כולן לא בחסד כי אם בזכות
ולכל הזקוק נושיט את היד
בין אם הוא נגד ובין אם בעד
נשכח מריבות וכעסים ישנים
ונראה יחדיו אופקים חדשים
ושלווה ורגיעה ישררו בגבולות
ואצלנו יתמלאו כל המשאלות
ואם מישהו ישאל מה נחוץ או נדרש
נאמר שנשמח עם תפוח בדבש

שנה הכי טובה שאפשר

שלמה

ברכה לשנה החדשה / שלמה גלזר

מבט חטוף בלוחות השנה
מראה שתשע"ז בשלבי הפרישה
ותשע"ח מוכנה כבר לשאת בעול
בימי חג ומועד ובימי חול
וכששנה אחת עם הרגל בחוץ
ואחרת כבר נמצאת במוץ
מה נאמר ומה נאחל לקיבוץ?
שברפת יזרום לו הרבה חלב
ודגים בצבעי אדום וזהב
ימלאו את הרשת בשלל רב
שהחורף יביא רב גשם וקור
ובשדות הדגן יהיה מה לקצור

כל שנה ושנה מוריק הדשא
ועולה החמה ויורד המטר
כל שנה ושנה אדמה מתחדשת
מלבין החצב ומזהיב ההדר
כל שנה נולדים אנשים לרוב
לדמעות ולצחוק, לאחוזה ושנאה
יש מישהו הרוצה רק טוב
גם השנה...

(לאה גולדברג)

מאז נכנסתי לתפקידי כמזכירת פרט בהזורע
פגשתי הרבה אנשים שרוצים טוב, שרוצים
לשפר, לשנות, לתקן.
הרצון הזה לשפר, לשנות, לתקן הוא מה שעושה
את ההבדל בין המהלך המעגלי הקבוע מראש,
של העולם, החוזר על עצמו כל שנה ושנה
לבין המהלך של האדם השואף קדימה, הרוצה
להתפתח, השואף לשנות, החולם להיטיב.
אני מקווה שלא נשכח לחלום, שנזכור לשאוף
קדימה, ושנדע להשתפר ולהתפתח גם השנה.

שנה טובה

שרה מענית

שנה טובה לכל בית הזורע,
בתחילתה של השנה החדשה, נאחל לכל בית
הזורע, שנדע להעריך, ליהנות, וגם קצת
להתגאות, מכל מה שבנינו ויצרנו בכוחות
משותפים בהזורע לאורך כל שנות קיומו.
שנמשיך לשמור על קיבוץ מטופח וירוק בסביבה
כל כך מיוחדת וייחודית. שנמשיך לשמור על
מערכת ניהולית מרכזית ודמוקרטית הלוקחת
אחריות רחבה על המרחב הציבורי והשירותים
המשותפים. שנדע לדון יחד בצורה חברית
ומכבדת בהחלטות ובאתגרים שעומדים לפנינו
כקהילה. שנדע להמשיך את מגמות הצמיחה
שמאפיינות את הזורע בשנים האחרונות - הן
ברמה הדמוגרפית והן בהיבטים הכלכליים.
ושנדע להמשיך ולמצוא בעלי תפקידים
ומנהלים מקרב חברי הזורע שימשיכו להתגייס
ולהוביל קדימה את הזורע בשנים הבאות.
שנת שגשוג, צמיחה, בריאות ואושר לכולנו,
שנה טובה!

לכל חברות וחברי קיבוץ הזורע, לילדות ולילדים,
לתושבות ולתושבים -

לכבוד ראש השנה, מבקשת לאחל - שנה טובה!
לקראת סיום השנה הרביעית לשינוי באורחות
החיים, שהצליח לשמר ערבות הדדית וסולידריות
מהגבוהות בתנועה הקיבוצית; שמקיים מערכת
שירותים ענפה ונדיבה; מערכת חינוך טובה וחיי
תרבות, חברה ורוח, מאחלת שנמשיך לעשות
את הטוב בשביל הזורע ואנשיו. שנמשיך בבניה
וקליטה לקיבוץ, בהתחדשות והגדלת השגשוג
הכלכלי בחקלאות ובתעשייה ובכל מקורות
הפרנסה של הקיבוץ.

בשנת ה-81 להיווסדו של הזורע, עלה מספר
החברות/ים והגיע ל-441; בתי הילדים הומים
מילדי הקיבוץ, בעמק צומחת לה שכונה גדולה
וחדשה ולא רחוק ממנה צומח וגדל בית הספר
פלגים. כל אלה, מעידים על הצמיחה של הקיבוץ
ועל האטרקטיביות שלו עבור דור ההמשך. הזורע
הוא מקום יפהפה, שטוב ונעים לחיות בו. הזורע
הוא הבית שמחובר לאדמת העמק וההר ולנוף
והוא גם הקהילה שחוגגת יחד חגים, מפיקה
הצגות ומופעים מוזיקליים מתוצרת עצמית,
עיתון מקומי ואתר אינטרנט, מרוץ מפורסם,
מוזיאון וותיק ועוד ועוד.

לכן מאחלת שנמשיך לצמוח ושנמשיך בפיתוח
נכסי התרבות והרוח, טיפוח החינוך, הבריאות,
טיפוח גן הנוי והמרחב הציבורי ולצידם הגדלת
מקורות ההכנסה של הקיבוץ והחברים שיאפשרו
את הגשמת החלומות והערכים של אנשיו.

בשנה הזאת, אני רוצה לשוב ולאחל לכולכם
שתדעו לשמוח על כל מה שיש כאן, שיצרתם
ביחד ועל היחד הקהילתי והאיכותי וגם אם שום
דבר לא חף מבעיות - זוהי הזמנה (למי שזה עוד
לא קרה) להסתכל על חצי הכוס המלאה, היא
שופעת מיים מתוקים!

שנה טובה ומתוקה!

נרקיס

אלון פלד

הפינה לשיתוף הציבור

ח"ץ הזרע / תומר גרוס

הפעם בפינה לשיתוף הציבור, על מועדון ח"ץ, האתגרים העומדים בפניו והתוכניות לעתיד. בנוסף, כבנוס, עדכון קצר על טיול הצעירים לירדן.

הפעם נפגשתי עם רועי שחורי ולוטם אלישב אשר מנהלים את מועדון הח"ץ, לשמוע מהם על הנעשה במועדון. רועי ולוטם לקחו על עצמם את ניהול המועדון לפני מספר חודשים לאחר שהמקום עבר מעט טלטלות, בעקבות בעיות מבניות במועדון הוא נאלץ להסגר לפרקי זמן מסוימים (בעיקר בתקופת הגשמים) ואף עלו מחשבות על העברתו למקום חדש.

המבנה עצמו ישן מאוד ולכן הוא אינו יכול לעמוד בתקנים הנדרשים להוצאת רישיון עסק, משמעות הדבר היא שהמקום מיועד לשימוש פנימי של חברי הקיבוץ. נכון להיום ישנה תכנית לבצע שיפוץ כולל למבנה, צוות המועדון כבר נמצא בקשר עם אדריכלות הזרע והשאיפה היא לבצע את השיפוץ כבר בשנת 2018.

המועדון פתוח מדי שבוע בימים שלישי ושישי, וכן כאשר ישנם אירועים מיוחדים כמו חגים או משחקי כדורגל שמוקרנים במועדון על מסך גדול. קיים שיתוף פעולה טוב עם איריס רכזת התרבות במטרה להפוך את המועדון לחלק ממערך התרבות בקיבוץ, מתקיימות במועדון הרצאות והופעות מטעם התרבות ולאחרונה החלה יוזמה של ערבי מוזיקה - אחת למספר שבועות הציבור מוזמן לפרגולה של המועדון להאזין למוזיקה שנבחרה ע"י חבר או חברים מהקיבוץ.

החץ נמצא תחת ועדת צעירים ומתנהל באופן די עצמאי מבחינה תקציבית, לרוב המקום מאוזן כלכלית אך לא פעם יש חריגות (בעיקר במצבים בהם נקנתה הרבה סחורה שטרם נמכרה) רועי ולוטם עוקבים באדיקות אחר ההוצאות וההכנסות אך עם זאת הם ישמחו לקבל מעט עזרה בניהול תקציבי מזון מצד חברים בעלי ניסיון בתחום. ההכנסות של המועדון נמוכות יחסית מכיוון

שנעשה ניסיון לשמור על מחירים נמוכים ובימים אלו נעשה תמחור מחדש של המשקאות, מקור הכנסה נוסף של המועדון הוא השכרה לאירועים של חברי קיבוץ - ניתן לשכור את המועדון בתיאום מראש בעלות של כ- 500 ₪ לערב.

רועי ולוטם מאוד רוצים שהח"ץ יהפוך למקום משמעותי יותר במרחב החברתי בקיבוץ והיו שמחים להגיע גם לקהל מבוגר יותר, מתוך תפיסה שהמועדון אמנם מוגדר כמועדון צעירים אך הוא נכס שראוי שכל חברי הקיבוץ יוכלו להינות ממנו.

ניצלתי את ההזדמנות כדי לשמוע מה מתרחש בקרב צעירי הקיבוץ, לפני מספר שבועות ארגנו הצעירים בתמיכה של ועדת צעירים טיול של יומיים אליו יצאו כ- 50 צעירים וצעירות. בשישי בצהריים יצא אוטובוס עליז ושמח לאזור הירדן שם הוקם מאהל

לתפארת, בערב הייתה סעודת שישי מכובדת ולמחרת יצאו לטיול קצר וחזרו הביתה שמחים ומרוצים.

הצעירים איתם דיברתי ציינו כי יש היום חיבור טוב מאוד בין הגילאים השונים וגם עם הבמב"חים (צעירים מבחוץ שעובדים בקיבוץ) שגרים בקיבוץ, יש אווירה טובה מאוד בקרב הצעירים והם נהנים מאוד מהחיים בקיבוץ ובמקביל גם מנסים לתרום בחזרה בעיקר בתחום התרבות.

"...המבנה עצמו ישן מאוד ולכן הוא אינו יכול לעמוד בתקנים הנדרשים להוצאת רישיון עסק, משמעות הדבר היא שהמקום מיועד לשימוש פנימי של חברי הקיבוץ. נכון להיום ישנה תכנית לבצע שיפוץ כולל למבנה... והשאיפה היא לבצע את השיפוץ כבר בשנת 2018..."

אז איך אפשר בכל זאת לא לשייך?

עד עכשיו הובאו לפנינו שתי הרצאות קודמות שדנו על האופן בו ניתן לעשות שיוך, אילו אלטרנטיבות יש בשוק ומה המשמעות של כל אחת מהן. לפניכם אלטרנטיבה נוספת שקיימת - היעדר שיוך כלל, אותה הציג בשיחה בארי הולצמן / נעה אלבוחר

חקלאי מהווה 2% מאוכלוסיית ישראל. מנגד, אנו מחזיקים ומעבדים את רוב הקרקעות הפנויות במדינה (4.5 מיליון דונם מתוך 6 מיליון). ההנחה היא כי אנחנו מקבלים הטבות ענקיות ולכן לא ראויים להתחשבות כמו המגזר העירוני.

בארי מציין שלא נתפתה לחשוב שהצעת התשלום על הקרקעות בשיוך היא "מציאה" שצריך למהר ולממש אותה. במגזר העירוני אנשים הנמצאים בסיטואציה דומה, יושבים על קרקעות של קק"ל, מקבלים הודעה יזומה מהמנהל שהם יכולים להפוך לבעלי הקרקע ללא הגבלת זמן בסכום של 3.75% מערכה. הצעה זו נמוכה בהרבה ממה שמציעים לנו. אנחנו במצב הולך ונחלש, וקשה לקבל זאת. אנחנו צריכים להבין את המצב ולנסות להתגונן כמה שניתן עד יעבור זעם. אין טעם לחפש סיבה הגיונית בהתנהלות המנהל, לא תמיד יש וגם אם יש היא פעמים רבות נעלמת מעיינינו.

דוגמא נוספת לגבי קרקעות והתנהלות שמעלה בארי היא כפר שמריהו - הכפר, שהיה ישוב חקלאי, שינה ביום בהיר אחד את הגדרתו והפך ליישוב עירוני והכפיל את שווי הקרקעות שלו. עדיין ניתן למצוא שריד ליישוב החקלאי בשמות הרחובות. כל זאת כמובן, לאחר שנקנו שם קרקעות ע"י גורמים בעלי עניין. הוא מצרף לרשימה הזו גם את רעננה וישובים נוספים בהם חל תהליך דומה.

בנושא השיוך, יש ישובים שמצבם הכלכלי הכריח אותם לביצוע השיוך מול המנהל. השיוך גורם לקיבוץ לאבד את הסכמי החכירה הישנים והטובים שיש בידו. כאשר המנהל מחליף לקיבוץ את הסכם החכירה הוא "משדרג" אותו באופן קבוע ושוחק את כוחנו. אנחנו "מחסן הקרקעות" של המדינה.

וברצותה היא לוקחת מאדמות אלו.

בארי אינו מדבר סתם, הוא שותף במאבקים של יישובים ומועצות בנושא. דוגמא אחת שהוא מציין הוא מאבקה של מועצה אזורית מגידו שאליקים ויקנעם המושבה לא יסופחו ליקנעם עילית, מאבק שהוא מכיר מקרוב. גם ראש עיריית

את המפגש פתח בארי בהצגה עצמית. היא קצת התארכה אבל יש לה חשיבות גדולה. ההתרשמות ממקצועיותו של הדובר משפיעה על המשקל שניתן לדבריו והמלצותיו. לכן, אשמור על ההצגה גם במאמר זה.

בארי כיהן כראש אגף תיאום מעקב ובקרה במשרד ראש הממשלה. לאחר מכן עבד עם שרון וראה מבפנים את ההתייחסות לקיבוצים במשרד האוצר והכלכלה. לדבריו, היה זה בית ספר מצויין שלימד אותו על קווי הפעולה שנוקטת הממשלה מול הקיבוץ. הוא נחשף לכוחו הגדול של האוצר, כפי שהתבטא בנושאים שונים, טיפול האוצר בהטפלת המים, במכסות החלב ועוד. עם הזמן נחשף בעבודתו לתוכניות מיצוי הקרקע בתנועה הקיבוצית ובמושבאים, מתוך רצון לשפר את טיפול המושבים והקיבוצים בנושא זה חבר לאגודה בשם "אדמת" ושם סיים לפני כשנה, בתור יושב הראש שלה.

בארי מעיד על עצמו כי ההשכלה שרכש בקריית הממשלה מאפשרת לו לאפיין בצורה נכונה את התהליכים המתרחשים כיום. הוא אינו אוהב להתערב בקבלת החלטות בקיבוצים אחרים אך חשוב לו שקבלת החלטות תהיה בצורה מושכלת ולכן הגיע לדבר איתנו.

בארי ניצל את ההזדמנות להחמיא לנו על צורת ההתנהלות שלנו עד עכשיו מול המנהל. לדעתו אנחנו פועלים בצורה יפה ונכונה בנושא הנדל"ן. ואני מנצלת את הבמה להעביר את המחמאות הלאה, לאלון ולהנהלה, ולהגיד תודה!

עכשיו, לאחר ההקדמה הזו, בארי קופץ ישר למסקנה הסופית שלו -

המוטו אותו הוא מאמץ "כמה שפחות עסקים עם המנהל, יותר טוב". הסיסמא הזו כמובן מגובה בהסברים: המנהל, מערכת עויינת. זו מערכת מאוד מקצועית ומתוחכמת, המחפשת את המגזר הקיבוצי/חקלאי, מעוניינת להפרידו ולטפח במקומו את המגזר העירוני. המגזר הקיבוצי/

"...כמה שפחות עסקים עם המנהל, יותר טוב". הסיסמא הזו כמובן מגובה בהסברים: המנהל, מערכת עויינת. זו מערכת מאוד מקצועית ומתוחכמת, המחפשת את המגזר הקיבוצי / חקלאי, מעוניינת להפרידו ולטפח במקומו את המגזר העירוני..."

נתניה פועלת בצורה דומה להגדלת השטח שבניהולה. ולכן, חוזר בארי למוטו הראשון, אם לא מוכרחים לא עושים הסכמים חדשים מול המנהל! אז מה כן? כולנו שואלים, אחד את השני ואת בארי כמובן. קודם כל מסביר בארי שיש כאן קבלת החלטות במצב של אי וודאויות. האחת, אי וודאות כלכלית בנוגע למחירי הקרקע שיכולים להשתנות קיצונית במהירות, (לדוג', שיוך בקיבוץ שכן שמעלה את המחיר באזור כולו). השניה, אי וודאות רגולטורית. המנהל יכול לשנות הגדרת אזורי עדיפות ואפילו מעבר – לשנות החלטות שכבר קיבל ואף להחילם רטרואקטיבית אחורה 7 שנים.

בסדר, אי וודאות הבנו, אז מה כן? אנחנו שוב שואלים, חלקנו על סף ייאוש. בארי מציע ברמה הפרקטית שבמקום לגבות מנקלטים חדשים סכום התחלתי ראשון לצורך בניית בית, שנגבה מס הצטרפות גבוהה מדמי הקליטה הנוכחיים. מס מניה זה, יכול לעזור בבניית הבתים על חשבון הקיבוץ או לכל דבר אחר. כך, מול המנהל, הקשר הישיר בין תשלום חברים לבניית הבית מופר. בארי אומר את דבריו ממש כאזהרה ומציע לנו לבחון אחורה הסכמים שכבר ביצענו עם נקלטים בנושא זה.

פתרון נוסף שבארי מציע, שניקה את הכסף שהתכוונו לתת למנהל לצורך שיוך ונשתמש בו כדי שהקיבוץ יבנה את בתי חבריו, על חשבוננו. ניתן לחשוב גם בכיוון יצירתי, איחוד דירות הפחתת ההשכרות החיצוניות וכל מה שיאפשר לנו להמשיך לחיות ללא הכנסת המנהל. בארי אף מציע מעבר לכך – שכסף זה ישמש לא רק לבניה בקיבוץ אלא יחולק גם לחברים שילדיהם אינם גרים כאן לצורך תמיכה גם בבנים אלו. הוא קורא לכך "ירושה בידיים חמות", להבדיל מירושה רגילה רק לאחר המוות. הוא אינו רואה טעם להעברת הכסף למנהל. המנהל ישתמש לרעה

בשינוי הסכם החכירה שנבצע מולו ויכול לגרום לנו כקיבוץ נזקים רבים בעתיד.

לדעתנו, החלטת השיוך לא נועדה כלל להתקיים. ההחלטה קיימת כבר זמן רב אבל למרות שהרבה קיבוצים ניסו, מעטים אלו שהצליחו לסיים את התהליך. הוא מעריך שהעיכוב בלוחות הזמנים האלו – עליו אחראי המנהל – אינו "תאונת עבודה". שיש סיבה לכך שפשוט אינה מובנת לנו עדיין.

נקודה נוספת שבארי מדגיש: שלא נטעה, השיוך אנו מקנה לנו בעלות על הקרקע, מדובר על חכירה בלבד ולאחר מכן, רק אלוהים, או המנהל במקרה שלנו, יודע מה יקרה. גם על התשלום שיש לשלם למנהל בזמן מימוש הקרקע במודל השיוך מבקש בארי להתעכב. המנהל משנה את חוקיו פעמים רבות וללא הסבר. גם הסכם חתום לא יעצור אותו מלשנות את המחיר בעוד כמה שנים. וכך, חברים יצביעו בעד שיוך בגלל התשלום הנמוך על הקרקע אך בזמן המימוש המחיר כבר ישתנה.

אז מה מבטיח לנו שגם את ההסכם הישן שלנו המנהל לא ישנה? חוזה החכירה הנוכחי שלנו כולל שטח חקלאי ושטח מחנה שהוא השטח היקר. פתיחת ההסכם מחדש, ביוזמתנו, תפתח את הדלת לשינויים נוספים שאינם רצויים לנו ותפריד את שני סוגי הקרקעות האלו לשתי מערכות חוזיות וחוקיות שונות. גם את ההסכם הישן והטוב ניתן לשנות אך בארי מעריך שהסיכוי לכך קטן יותר. זהו, תם ונשלם סבב הצגת הדעות של גורמי מקצוע. מעכשיו נתחיל דיון בצוותי עבודה כדי לחשוב ולעבד את האפשרויות השונות. מי ייתן וננהל דיון שקט, ממצה, אחראי ושנזכור שגם לאחר קבלת ההחלטה, כולנו עדיין כאן, שכנים וחברים שממשיכים לגור יחד בקהילה עוד שנים רבות.

"...שניקה את הכסף שהתכוונו לתת למנהל לצורך שיוך ונשתמש בו כדי שהקיבוץ יבנה את בתי חבריו, על חשבוננו. ניתן לחשוב גם בכיוון יצירתי, איחוד דירות הפחתת ההשכרות החיצוניות וכל מה שיאפשר לנו להמשיך לחיות ללא הכנסת המנהל..."

שיוך דירות, כן או לא? קודם דיון על היום הקובע

/ גד רובין

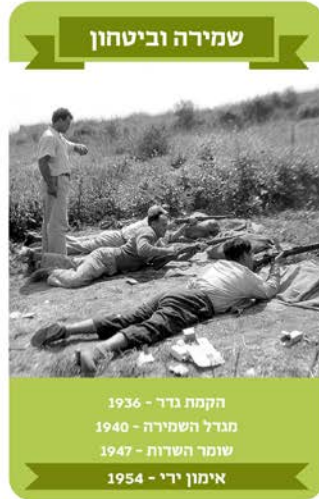
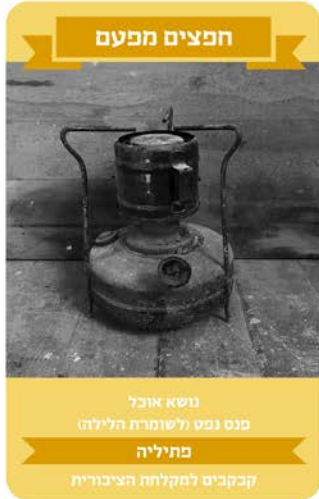
אני מאוד שמח/מרוצה שהחלטנו לקיים דיון פתוח על נושא "שיוך דירות". יש הרבה דעות אם לשייך או לא, ואם כן, איזה שיוך – "קינייני" או "חלופת האגודה". הדעות חלוקות והלהט (לפחות בין כמה מהחברים) גדול. **חשוב שנשקיע בלימוד הנושא**, נשקול בראש/דעה פתוחה/ונצביע. (לדעת/ידיעתי ההחלטה צריכה להתקבל ב"רב מיוחס").

אני חושב **ודורש** שלפני שניכנס לדיון אנחנו צריכים **להחליט על "יום ההצבעה" כ"היום הקובע" לנושא שיוך דירות**. כך **שינוי בהחלטה במועד מאוחר יותר** (יכול להיות מספר שנים) **לא יפגע בזכויות החברים הנוכחים היום** שאולי לא יהיו איתנו אז.

אני מקווה שמועצת הקהילה או גוף אחר שיוביל את הדיון ייקח את הנושא הצודק בחשבון.

משחק הרביעיות של קיבוץ הזורע

משחק רביעיות מקורי של קיבוץ הזורע ייצא ממש מחר. המשחק פרי עמלם של דני ואיתמר נהב ומור כהן נבנה מתמונות היסטוריות של הקיבוץ ומהווה התחלה נהדרת לשנה החדשה. לפניכם ראיון עם דני ואיתמר על הפרוייקט הנהדר / נעה אלבוחר

השנייה. דני מספר שהיו נושאים יפים שנפסלו בתהליך, דוגמא לכך הן הצגות הילדים שהיו בקיבוץ. זיהוי ההצגה קשה לילד שלא זוכר אותה כחוויה אישית. גם נושא היער ירד מפאת דמיון של התמונות ואילו נושא החאן נפסל מכיוון שלא נמצאו תמונות מספקות.

המשימה השנייה שהסיירת שלנו הייתה צריכה לעבור היא לבור את התבן מן הבר. איך מצליחים לבחור רק ארבע תמונות מבין אלפים? אני שואלת את דני. "ניסינו לבחור תמונות ייחודיות" מספר דני, "תוך דגש על איכות התמונה ורמת המובנות שלה לילדים". כאן גליה מצטרפת לשיחה, "הבית רעד, היו כהן ויכוחים עזים של שני ייקים, לפעמים הייתי צריכה לצאת מהבית" ואני מבינה שהתשובה הכי טובה לפדנטיות (החיובית) של דני, היא דני 2, זאת אומרת, איתמר בנו. "העבודה הרבה לא הסתיימה כאן ולאחר בחירת התמונות היה צורך בעבודה מאומצת של איתמר בתוכנת עריכה כדי לשפר את הנראות שלהם ולהסיר שריטות ואת פיגעי הזמן." דני

מספר כל זאת כאב גאה ואני מבינה שלמרות, ואולי בגלל הויכוחים, הפרוייקט הזה גרם לאב ובנו לחוויה מגבשת וחיובית.

"איך מצליחים לבחור רק ארבע תמונות מבין אלפים? אני שואלת את דני. "ניסינו לבחור תמונות ייחודיות" מספר דני, "תוך דגש על איכות התמונה ורמת המובנות שלה לילדים". וגליה מוסיפה, "הבית רעד, היו כהן ויכוחים עזים של שני ייקים, לפעמים הייתי צריכה לצאת מהבית"

מעשה שהיה כך היה...

"הסיפור מתחיל לפני חודשיים", מספר דני, "אראלה אמיר ניגשה אלי בחדר האוכל ואמרה - דני, יש לי רעיון וישר חשבתי עליך! בידה החזיקה אראלה חבילת קלפים של משחק רביעיות שהוציאו לתושבי קריית טבעון והציעה שנעשה לקיבוץ שלנו משחק דומה. ישר אמרתי שזה מתאים לי, רק בדיעבד הבנתי שאת המשימה הזאת לא הייתי יכול לבצע ללא איתמר, בני, ומור כהן, שלמדו עיצוב גרפי ואפשרו את הפרוייקט הזה."

על חלוקת העבודה מספר דני כאילו הייתה מבצע צבאי, ואין לי ספק שלצה"ל היה מה ללמוד מרמת הארגון של הסיירת של משפחת נהב. "אני התנפלתי על אוצר התמונות בארכיון, יש שם אלפי תמונות מפעם, רובם של אשר בנארי למרות שנעזרנו גם בתמונות של צלמים נוספים." לצורך המשחק עשו הצוות עבודה מקדימה. הם קבעו 10 נושאים ואליהם היו צריכים להתאים את התמונות. בחירת הנושאים לא הייתה פשוטה. דני

ואיתמר מספרים שהם כיוונו את המשחק כך שיהיה ברור גם לילדים שישחקו בו ולא רק לוותיקי הקיבוץ. התמונות היו צריכות להיות בעלות זיהוי ברור ונבדלות אחת מן

קיבוץ הזורע במבט לאחור / דני נהב

משחק הקלפים "קיבוץ הזורע במבט לאחור" הוא בבחינת הכרה והוקרה לאותם אנשים שהקימו את קיבוץ הזורע ושיצרו בו במשך השנים משהו המיוחד רק לו – על ההיסטוריה שלו, המבנים שנבנו בו, על התרבות והחינוך, העבודה והביטחון.

כול אותם תחומים באים במשחק לביטוי נוסטלגי בזכות 44 צילומים, שמתארים פסיפס יוצא דופן של מה שהיה בקיבוץ בעבר ושמהווה עד היום את המורשת שלו. אלו הם הנדבכים הראשונים עליהם ממשיך לצמוח קיבוץ הזורע בעשור התשיעי לחייו.

לכול מי שישחק את משחק הקלפים – אם זה אם ובנה, סבא ונכדתו, או כול מי שמבט לאחור על קיבוץ הזורע נוגע בו – מזומנת חוויה של סיור בין תמונות חייו של קיבוץ חי ונושם, אך גם בעל היסטוריה שבאה לביטוי בנגיעות קלות בזכות התמונות אותן תרמו לארכיון הקיבוץ צלמים רבים מבין חברי הקיבוץ, שידעו ביד מקצועית ובעיקר בלב אוהב לתעד את הזמן החולף ולהשאירו כעדות וזיכרון לממשיכי הדרך.

כול שנותר לכם, הבוחרים לשחק, הוא לפרוש את הקלפים שקיבלתם ולנסות להשלים רביעיות ותוך כדי כך לחוות מעין מסע לאחור אל העבר של הזורע, שטביעות אצבעותיו נוכחות בקיבוץ עד היום.

מאחלים לכם הנאה משותפת בניסיונכם להשלים רביעיות של תמונות לכלל תמונה קיבוצית רחבה ונוסטלגית.

"תהליך ההרשמה הדהים אותנו" מספרים שניהם. "קיווינו ל- 200 הזמנות אך תוך יומיים הגענו לרף הזה והמספרים רק ממשיכים לעלות. היום אנחנו מתקרבים ל- 500 ובפועל נזמין קצת יותר למקרה הצורך. כאן ראוי לציין שאיריס עזרה לנו רבות מבחינה כספית בתשלומים ראשוניים ותמיכה כספית."

הצוות כולו השקיע ימים כלילות בפרוייקט. דני מפרגן לאיתמר, איתמר מפרגן למור ואני בטוחה שאם מור הייתה איתנו היא הייתה מפרגנת לדני וסוגרת מעגל. התוצאה שהושגה תחולק ביום שישי לפני ראש השנה והיא פשוט מקסימה. "לא ידענו לאיזו הרפתקה אנחנו נכנסים" מספרים דני ואיתמר. "זו הייתה חוויה מקסימה של עבודה משותפת, של ויכוחים ושל יצירה. זו הייתה גם הזדמנות נהדרת להכיר את האוצר שקיים בארכיון" מסכמים השניים.

הפרוייקט נגמר, שלום הבית חזר, וגליה יכולה לנשום לרווחה. אני מוסיפה כאן שאלה אחרונה, חצי בהלצה: "נו אז איזה פרויקט חדש עושים עכשיו?" הייתי בטוחה שקולות הצחוק יגיעו ישר אחרי, הם הרי צריכים לנוח קצת, לשקם את מייטרי הקול, אבל דני עונה בשיא הרצינות: "בערב החג אנחנו מתכננים חידון לקהל המבוסס על הרביעיות ובנוסף, חושבים על משחק קיבוצי, אינטרקטיבי, שיגרום לאנשים לטייל ברחבי הקיבוץ".

כאן הלסת שלי כבר נשמטת למטה, מסתבר שיש לנו למה לחכות.

תודה דני, איתמר ומור על ההשקעה והמשחק המקסים שיצרתם עבור כולנו, ולאראלה כמובן, זו פתיחה נהדרת לשנה חדשה!

השנה מלאו 20 שנה לסרטי 4 עונות בקיבוץ הזורע

את הסרט הראשון הפקתי במהלך שנת תשנ"ז והוא הוקרן בערב ראש השנה תשנ"ח. העבודה על הסרט ערכה כ-4 חודשים ולאחר החג, בעקבות תגובות החברים, היה ברור שזו לא הפעם האחרונה לפורמט הזה.

המסורת נשארה ובחלקה גם המוזיקה שהותאמה לפני 20 שנה ולא הוחלפה במתכוון. גם האקליפטוס המתנפנף ברוח נשאר מאותו צילום של ויטלי ז'ולקובסקי במצלמה הישנה בפורמט VHS שמאז שודרג שלוש פעמים - ל-SVHS, ל-DV והיום ל-HD.

[לפניכם קישור לסרטי תשנ"ז ותשנ"ט: 1997-1999](#)

צפייה מהנה,
ראומה

סבתא מתה מניקיון / יעל כרמי

בו אחרים. רובינזון קרוזו - גיבור ילדות מתוך ספרי ילדות שקראנו, אונייה השוקעת לאט אולי רמז להתבגרות, לזיקנה. והרצון הזה להציל מתוך האונייה הטובעת דברים וזיכרונות להמשך החיים ולדורות הבאים.

יש הרבה דרכים לכתוב סיפורי חיים. אפשר להתחיל מהתחלה, זו אפשרות טובה והיא אולי הטבעית ביותר. אנשים שכתבו את סיפור חייהם, כתבו אותו בסדר כרונולוגי: נולדתי, גדלתי, למדתי ועוד.

אבל אפשר להתחיל מהסיפורים הקטנים שייתנו חשק, טעם וירקמו את הסיפור המלא. על ילדות, על נוף, על טעם וריח, על אהבת נעורים, ועל החלומות שלנו. לפעמים, סיפור בודד של זיכרון אחד שמפעיל את החושים, משאיר אצל הקורא או השומע רושם גדול יותר מאשר ספר שלם.

למה? כי ככה אנחנו בנויים בעצמנו, מסיפורים קטנים. מפכים קטנים של יום חולין. אני למשל ממש זוכרת את חדר המדרגות בבית של סבתא וסבא שלי בגבעתיים, ברחוב גולומב 24. אני זוכרת את השבתות שנסענו לבקר אותם. אני זוכרת את היציאה מהמכונית והריצה לחדר המדרגות האפלולי, הקריר.

את המדרגות הרחבות לקומה השניה, את מעקה הברזל הרחב.

את הדלת הנפתחת לתוך החיבוק של סבא וסבתא. את שעון הקוקיה שהיה תלוי ליד הדלת, ובכל פעם שסבתא יצאה מהבית, היתה פותחת מגירה ומוציאה ממנה פודרייה גדולה, מפדרת את עצמה והאוויר היה מתמלא בענן ריחני וורוד.

מדוע אני זוכרת דווקא את הדברים האלה? אולי כי הם חזרו על עצמם יותר מפעם אחת ונחרתו בזיכרוני. ואולי כי אלה היו הדברים שחיכיתי להם וכשהתממשו שוב ושוב בנו את תמונת הזיכרון. וגם מפני שאלה דברים קטנים הבונים את הסיפור הגדול.

ניסיתי פעם לכתוב יומן, והשתעממתי, הרגשתי שזה לא טבעי לי. למה אנשים כותבים יומנים ומה התפקיד שלהם בקונטקסט ההיסטורי - חברתי היא שאלה עמוקה. ייתכן

<<<

סבתא של עמוס עוז מתה מניקיון.

גם סבתא של מאיר שלו היתה חולת ניקיון ואהבה את ה'סוויפר' שלה שנאמר במבטא רוסי כבד, כאילו היה בן משפחה וכשבגד בה והתמלא בכלוך, נעלה אותו בחדר חשוך.

נושא הזיכרונות מעסיק אותי הרבה מאז שהתחלתי להרצות ולהנחות סדנאות כתיבה. מצאתי את עצמי כותבת על בית הוריי, על אמי שנפטרה, ואחרי שאבי עבר לדיור מוגן ולקחתי הביתה עשרות אלבומים, ישבתי במשך שעות, מדפדפת בהם כמו במסע בזמן אל עולם שהיה. האנשים בתמונות, שהם הוריי, סבי וסבתי, ואפילו אני כילדה, נראים כאילו ממקום אחר בזמן.

- האם אנחנו זוכרים באמת דברים שקרו או שהזיכרון הופך לדמיון וחלום?
- האם אנחנו יכולים ממרום שנותינו לזכור פרטים כמו שהיו? את צבע שולחן האוכל במטבח? את התמונות שהיו תלויות בחדרי הילדות שלנו?
- האם אנחנו באמת זוכרים את ילדותינו כפי שחוינו אותה או שהיא באה אלינו מתוך סיפורים של אחרים?
- האם יש אפשרות בכלל לזכור כל כך הרבה, חגים, שמחות, אושר וצער, עוני ועושר?

כדי להיזכר ולכתוב את הסיפור שלנו אנו, באים לעזרתנו החושים. חוש הריח והטעם שהם מעוררי הזיכרון החזקים ביותר. אנו שומעים שיר ילדות והוא זורק אותנו לחדר הילדות שלנו. לחצר ולנוף.

וכל הזמן רצים שליחים הלך ושוב אל ילדותי כדי להביא משם דברים שהשארתי אותם או שכחתי, כמו מבית שעומד להיהרס, או כמו רובינזון קרוזו מן האונייה השוקעת לאט אל האי, כך אני מוציאה מילדותי דברים וזיכרונות להמשך חיי. (יהודה עמיחי, מתוך "פתוח סגור פתוח")

זה שיר נפלא כי הוא ישר מקוצץ את הלב, נכון? הבית העומד להיהרס ואולי נהרס כבר ואולי עכשיו גרים

גם מהגרים – פליטים אחרים, ואולי בתוך המשפט הזה מקופלים געגועים הביתה. לריח אחר, למראה אחר. לשוק אחר, לצבעים אחרים. לאנשים שנשארו שם, מרחוק, במולדת.

סיפורו של עמוס עוז על סבתא שלו, הזכיר לי את סבתא של מאיר שלו, טוניה, גיבורת הספר 'הדבר היה ככה'. גם סבתא של מאיר שלו היתה חולת ניקיון והספר הוא על משפחתו של מאיר שלו, וכך הוא אומר בתחילת הספר: 'הסיפור, כמו שאמרתי, סיפור אמיתי גיבורי אמיתיים ושמותיהם אמיתיים. אבל כמו לכל אחיו במשפחתנו, גם לו כמה גרסאות, ובכל אחת מהן הפרזות ותוספות ומחיקות ושיפורים.'

מאיר שלו מספר על הסמרטוטים שסבתו תלתה על כל ידית דלת כדי שהידיים לא יעשו סימנים וכשקראתי את התיאור שלו, פרצתי בצחוק גדול, כי אמא שלי היתה אומרת לנו: 'אל תלכו ברטוב. אתם עושים לי פסיעות!!' מה שאני בעצם רוצה לומר כאן שהזיכרון, הגעגוע, ההומור וגם העצב נמצאים בסיפורים הקטנים. בסימנים על הדלתות. בסמרטוט שהולכים איתו על הכתפיים לכל מקום וגם הוא אחד מחלוצי העמק. בחדר האמבטיה של סבתו של עמוס עוז. בשווקים, במאפיות, בחצר, ובחדר הילדות. זיכרון יכול להתחיל ממשפט אחד. עשו לעצמכם תרגיל: נסו לכתוב זיכרון כלשהו ולתאר אותו כך שיעמוד מול עיניכם וגם מול עינינו. בצבעים, בריחות, בבגדים. במראה הנשקף מהחלון, בצבע הווילון, בדלתות ארון העץ, במדרגות היורדות מן הבית לחצר, בחנות המכולת, בטעם לחם, בילקוט הראשון, במורה שאהבתם, בשיר ישן ובספר אהוב.

וכשיקראו אותו ילדינו ונכדינו, ילמדו עלינו עוד משהו, וירגישו כאילו היו איתנו אז, באותו רגע בו עלה ריח של ניקיון מהמרצפות הקרירות, וחיכינו עד שיתייבשו, כדי שנוכל לדרוך עליהן ברגליים יחפות.

שהאדם הכותב יומן רוצה לעשות סדר בחייו, אולי כדי למצוא ניחומים בשעות קשות או כדי להתגבר על מצוקות, אולי היומן הוא המפלט היחיד בו יכול הכותב או הכותבת לכתוב את הדברים הכמוסים ביותר, ואולי הוא חושב על כך שהנה הוא משאיר משהו לדורות הבאים.

כשאנחנו קוראים יומנים אנחנו בעצם מציצים אל חייהם, מחשבותיהם ונשמתם של הכותבים. היומן מתאר את ההווה היומיומי, ואני רוצה להתמקד בסיפור על העבר אבל בצורה חיה כאילו הדברים קרו ממש לא מזמן. איך גורמים לזיכרון להיכתב חי, מושך, כאילו קרה ממש אתמול? מספרים סיפור. הופכים את הזיכרון לסיפור חי, מושך, צבעוני. ובסיפור הזה אתם הגיבורים והגיבורות. הסופרים והסופרות. אתם אלה השולטים בסיפור, בקצב, בתמונות. אתם הבמאים והתסריטאים וכל הדמויות שאתם כותבים עליהם הם השחקנים שלכם.

כשספר מוגדר כ'סיפור חיים' בלי ששמנו לב, נחתם חוזה בינינו לבין הקוראים שלנו. 'קוראים יקרים', אנחנו אומרים לקוראינו, 'כאן תוכלו לקרוא מנין באתי, נולדתי, מי היו אבי ואמי, מה אהבתי לעשות ולאכול כשהייתי ילד, את מי אהבתי, ממי פחדתי, מה היו הסודות שלי אז, ואני מזמין אתכם להיכנס ולקרוא את סיפור חיי.'

הקוראים יודעים שהדברים שיקראו בספר הזה הם אמת, עובדות, אבל אם נכתוב אותם כעובדות, צר לי לומר לכם שהם יהיו פחות מעניינים ומושכים ואני חושדת שאולי אפילו הכותב או הכותבת ישתעממו תוך כדי מלאכת הכתיבה.

סיפור לעומת זאת, גם זה המבוסס על אמת ועובדות, המפעיל את החושים יתפוס מהרגע הראשון ויגרום הנאה הן לקורא והן לכותב. הם יצחקו באותם מקומות, יתרגשו מאותם דברים, ימחו את העיניים באותם רגעים, ומדי פעם, יניח הקורא את הספר על ליבו, יעצום את עיניו וייאנח, כי הרי גם אצלו בבית הדבר היה ככה.

בספרו 'מתחילים סיפור' מנסה עמוס עוז לחקור את הסיבה האמיתית למות סבתו:

'סבתא שלי מתה מניקיון. היא הגיעה לארץ ישראל ביום קיץ חם, בשנת 1933. בבואה לירושלים העיפה מבט אחד על העיר, ראתה את השווקים והדוכנים, את הסמטאות ואת הרוכלים ואת החמורים, הריחה את הזיעה ואת האבק, נדהמה מן הססגוניות המזרחית השוקקת, ומיד חרצה גזר דין תקיף: 'הלוואנט מלא מיקרובים'. נו, מה אתם אומרים? בהמשך הוא גם נודד בין היסטוריונים, פילוסופים וסופרים כדי לבדוק ממה באמת מתה סבתא שלו ואת מי זה מעניין והאם ההסטוריונים יקבלו את גרסתו – מתה מניקיון או לפי גרסת הרופא – מתה מהתקף לב.

בדיוק לכאן מתאים המשפט – 'זה מעניין את הסבתא'. עמוס עוז מספר על סבתא שלו אבל תראו איך הוא הופך את העובדות על ידי הומור ומשפט פתיחה מושך – לסיפור. המשפט שסבתו אומרת: 'הלוואנט מלא מיקרובים' הוא משפט נפלא כיון שהוא מתאר בשלוש מילים את מראות המזרח וריחותיו בלב הסבתא שבאה ממזרח אחר, מזרח אירופה, ואולי גם את מה שהרגישו, ראו והריחו

מבוא לשנת תשע"ה

בכ"ט באלול בין ערביים
מעל בית הקברות, על ההר
עומד וצופה אל העמק
ועובר בי מין רעד מוזר

הלילה הופכים את הדף
ואני חש כעלה הנידף
מטלטל בין אופוריה ורפש
מין סוג של חשבון נפש...

כאן ביער שקט ורוגע
אך עולמנו - ממש השתגע:
סופות וטורנדו, רעידות אדמה
צפון קוריאה מהלכת עלינו אימה
דעאש מתרסק, אך אינו מוותר
אירופה מתפוצצת כמונו
וטראמפ נראה יותר ויותר
כבדיחה עצובה על חשבון כולנו...

ובארץ, במלכות הסייבר והאקזיטים
מתגלים מידי יום עוד ועוד מושחתים
רודפי בצע ורודפי ממון, שמן הסתם
התאווה מעבירה אותם על דעתם...
ראש הממשלה בחקירות, ובינתיים
כל חשד או שמועה הם רק "קצף על המים"...

הכינרת מתרוקנת
המפלס על הקרשים
וזקני טבריה וצפת
מתייבשים ומתביישים...

במשרד החינוך מולכת הכיפה
ואני מרגיש שהמערכת על סיפה
של הדתה ברמת חמש יחידות
שכל תינוק שנשבה תהפוך חיש לדוס...

שלא לדבר על שרת הצנזורה והתרבות
שסובבת באולמות ובידיה - נבוט
תרה אחר קורבן שלא מתיישר עם הקו
פותחת עליו פה ומקצצת בתקציביו...

יש עוד כמובן, ותקצר היריעה
אך זמננו אוזל, עוד מעט כאן שקיעה
ובכלל, אם נרצה להדליק שוב אורות
הבה נצא בהמוננו לכיכרות!

אז נתנחם בביתנו, שאמנם לא הכל הכי
אך בסה"כ די סביר, לא ככה אחי?

ארבע שנים של שינוי
וגם אלה שלא נתנו לו סיכוי
מבינים שבזכותו ניצלנו, ברצינות
מתהליך מסוכן של הזדקנות.

האוכלוסייה גדלה והצטערה
כלומר, נעשתה יותר צעירה

הזדקפנו מעט, יותר פנים שוחקות
ובתינו (הצפופים) הומים מתינוקות...

חדר האוכל שוקק חיים
יש חיי תרבות וחברה, מסתבר
והחלטות גורליות עומדות בפנינו
למשל, האם לשייך את דירת החבר?

לא הכל ורוד, יש מצוקות וכשלים
קיימות משימות שטרם השלמנו
כי כאלה אנחנו, לא תמיד מצליחים
לבצע בזמן את מה שהחלטנו...

שקיעה אחרונה, ערב עטוף רז
וכבר הולכת לה תשע"ז
אלול עייף, בקושי מחזיק מעמד
יבוא נא תשרי ויחליפו מיד!

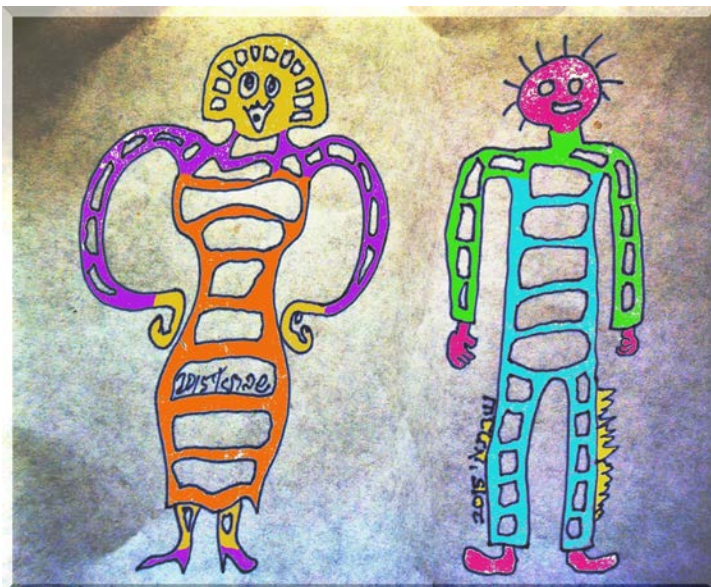
ונאמר לשנה החדשה והרכה
בואך לשלום, היי נא ברוכה
אנו זקוקים לך, רעננה, צעירה
עם קרן של אור בקצה המנהרה...
המטירי גשמי עוז על ארץ חרבה
העלי בנו חיוך של תקווה ואהבה

שנה טובה לנו, שנה טובה !!

הזוג סולמות / שבתאי פרידמן

אחרי גספר איורים בנושא סולמות אנחנו מתכבדים להגיש
לכם את ה"זוג סולמות" בכבודו ובעצמו.
פאחלים לכל אחד ואחת שנה טובה, שתתפסו על סולמות
גבוהים ושתדעו לרדת בבטחה חזרה!

הזמנה לגילאור / רבית מור, רכזת חברה ותרבות גילאור

גילאור חידש פניו ואנחנו מתרגשים לתת לכם טעימה קטנה ממגוון תחומי העיסוק והעניין אצלנו בגילאור: אנו פותחים את השנה עם מגוון רחב של חוגים, סדנאות, קורסים, הרצאות וטיולים בהם יוכל כל אחד למצוא את מקומו.

בתחום ההרצאות:

אנו ממשיכים במסעות הכורסא עם שלמה פיליבה, הלוקח אותנו השנה למקומות ואירועים מרתקים שהוכרזו כפלאי עולם. נוגה ישורון, נגנית בתזמורת הפילהרמונית של חיפה ו"אישה מוכשרת עם לב ענק", מעבירה לנו שעה מדהימה וחוייתית של **דיונים ביצירות מוסיקליות תוך האזנה לנגינה בפסנתר וכינור**. השנה הצטרף אלינו חגי ספר, שמעביר לנו קורס על **אבני היסוד בתולדות ארץ ישראל** ורינה קליין, מרצה וותיקה ומוערכת בגילאור ממשיכה לרתק אותנו, והשנה בקורס על **גירוש ספרד והשלכותיו על פזורת ישראל**. בקורס הנפלא **'שעשועי מוח'** - אנו פותרים חידות, חידודי ושעשועי לשון ובחוג הקולנוע, עם דוד בראון מתרגשים כל שבוע מחדש. אחת לשבוע יושבים סביב השולחן ודנים בפרשת השבוע עם הרבה מיכל קן תור.

השנה התחדשנו ב"יום רביעי רב תחומי":

סדרות של כ-8 הרצאות במגוון נושאים: אנתרופולוגיה, ארכיולוגיה, אקטואליה ופרשיות שהסעירו את המדינה.

בתחום החוגים:

אנו ממשיכים כמובן עם חוג **האומנות והיצירה** בהנחייתה של אורנה שטראוס וחוג **הציור** בהדרכתה של מרים ביטמן, **קרמיקה** עם שי אבידן ואורית גינסבורג, **התעמלות**, **צי קונג ויוגה**.

בתחום הטיולים:

אנו יוצאים לטיולים בארץ ובחו"ל, נופשוניים בים המלח, בתל אביב ובנגב, נסיעות לים בקיץ - כייף גדול! אנו שמחים על ההשתתפות הענפה ועל ההזדמנות להרחיב ולגוון את הקורסים והפעילויות המאפשרות מפגש חברתי, תרבותי ואינטלקטואלי עבור וותיקי האזור **ומזמינים אתכם, גמלאים צעירים וותיקים וגם אתם שעדיין עובדים ורוצים לפרגן לעצמכם בחוג או הרצאה מרתקת**. בואו ליצור שינוי תודעתי ולקבוע את הטון במרכז הלימודי-חברתי של וותיקי המועצה. דברים טובים קורים בגילאור, בואו לקחת חלק!

לי זה יצא טעים!

בדיחת השבוע / ספי מנור-פלג 😊

יהודי מבוגר ממיאמי מתקשר לבן שלו שחי בניו יורק ואומר לו: "אני מצטער להרוס לך את היום. אבל אני חייב לספר לך שאני ואמא שלך מתגרשים. 45 שנה של סבל זה מספיק!"

"אבא על מה אתה מדבר" צועק לו הבן בחזרה מהקו השני.

"אנחנו לא יכולים לסבול אחד את השני יותר" האבא עונה.

"נמאס לנו אחד מהשני ונמאס לי לדבר על זה אז תתקשר לאחותך שבשיקגו ותספר לה" והוא מנתק את הטלפון!

מיד הבן מתקשר בבהלה לאחותו שמתפוצצת בטלפון! "נראה להם שהם מתגרשים!" היא צועקת "אני אטפל בזה!"

היא מתקשרת לאביה מיד וצועקת עליו "אתה לא מתגרש! אל תעשה שום דבר עד שאני מגיעה לשם! אני מתקשרת עכשיו לאחי ושנינו נהיה אצלכם מחר בבוקר!"

עד אז אתם לא עושים כלום. הבנת אותי?" ומנתקת. האבא סוגר את הטלפון ומסתובב לאשתו

"בסדר" הוא אומר

"הם באים לראש השנה והם משלמים על הטיסה שלהם".

מיוחד לארוחות החג:
שפתון לשמירה על המשקל!

עוגת דבש לראש השנה

/ ריקי ויוגב טיקטין

מצרכים:

- 3/4 כוס שמן
- 3/4 כוס סוכר
- 4 ביצים
- 1 כוס דבש
- 1 כפית מחוקה של ציפורן טחון
- 3 כוסות קמח תופח
- 1 כפית מחוקה של סודה לשתיה
- 1 כפית קפה שחור טחון דק
- 1 כוס מים רותחים
- 1/2 כוס אבקת סוכר

לאפייה:

- סיר פלא או שתי תבניות אינגליש קייק
- מרגרינה לשימון

אופן ההכנה:

1. מחממים תנור לחום בינוני של 170 מעלות
2. שמים את השמן, הסוכר, הביצים והדבש בקערה גדולה וטורפים היטב, או מקציפים במערבל
3. מוסיפים את הציפורן, הקמח ואבקת הסודה לשתיה ומערבבים היטב
4. מכינים קפה שחור מאבקת הקפה והמים הרותחים, מוסיפים לבלילה ובוחשים היטב
5. משמנים סיר פלא / תבניות ויוצקים לתוכן את הבלילה
6. אופים שעה
7. מניחים לעוגה להצטנן היטב וזורים עליה את אבקת הסוכר

שתהיה לכולנו שנה טובה ומתוקה!

יומני הריצה - StartUp

/ בועז בש מרץ

אז איך מתחילים עם כל הריצה הזו?

בהנחה שנוצר עניין/רצון להתחיל ב"ריצות", מסיבות של שיפור המצב הגופני, הצטרפות ל"טרנד" או אפילו סקרנות גרידא, מומלץ לתכנן כמה מועדים פנויים (בקיץ זה אומר מוקדם בבוקר או מאוחר בערב) לארגן ציוד מינימלי (נעלי ספורט ובגדים נוחים לתנועה והזעה) ופשוט לצאת "לבדוק את העניין".

כמה המלצות להתחלה:

1. ניתן להתחיל בהליכה, אבל מומלץ לשלב גם קטעי ריצה שהולכים וגדלים אחרי כמה שבועות.
2. רצוי להתאמן בתדירות של לפחות 3 פעמים בשבוע (אבל לא יותר מ 5). יש צורך במינימום מסוים של אימונים כדי שהגוף יתחיל להתרגל וליכולות להשתפר (וכך גם יהפכו האימונים לקלים יותר ויהיה ניתן להעלות את רמות הקושי) אם אתם עוסקים כבר בספורט אחר, המעבר (או תוספת?) לריצה יהיה קל יותר, אבל יצריך הסתגלות (גם לשרירים וגם ללב-ריאה) אם הייתם עד עכשיו "בטטות כורסא" תזכרו שתמיד בהתחלה קשה יותר ועם הזמן הגוף מסתגל.
3. מאוד נפוץ לראות "הולכים/רצים" מתחילים ללא נעלי ובגדי ספורט, זו תופעה שכיחה שנובעת מחוסר רצון להתחייב (בעיני עצמי ומול אחרים) והאמירה הפנימית היא "אני רק הולך לטייל קצת" ו"אין צורך להשקיע במה שלא יהיה קבוע" או אפילו "שלא יחשבו עלי שאני ממש מנסה להתאמן" - נעלי הספורט (ועדיף מותאמות לריצה) חשובות ושומרות עליכם מפגיעות בברכיים, בגב ובקרסול ועוזרות לכם להשיג תוצאות אימון טובות יותר (מול עצמכם).
4. לא מעט "מתנדנדים" (כן רוצה/לא רוצה) טוענים שפשוט אין להם את הזמן לזה, אבל כולנו יודעים שזמן הנו פונקציה של סדרי עדיפויות (מה שחשוב דוחה את מה שפחות). אפשר לקום קצת יותר מוקדם בבוקר (וליהנות מהשקט ומזג האוויר) ואפשר גם לצאת מאוחר בערב (וליהנות משלל בע"ח שיוצאים אחרי שבני האדם הרעשניים חזרו הביתה) ואפשר גם ל"שריין" זמן מסוים אחה"צ/בשישי/בשבת לשם קצת "זמן איכות עם עצמנו"!
5. רצוי לשלב אימוני כוח ייעודיים (לא ל"ניפוח" אלא לחיזוק) לשם שמירה על הגוף מפציעות.

6. למי שמעדיף "ריצות חברתיות" - מומלץ להתחבר לקבוצות ריצה קיימות (ניתן למצוא מפה לאוזן וגם בקבוצות פייסבוק) ו/או להתחיל את המיזם יחד עם אחרים (אבל לא להגזים עם הקשקושים בזמן הפעילות...).
7. למי שהתחיל ורוצה "לעלות מדרגה" - מומלץ לשלב אימוני עליות, אימוני קצב ואימוני נפח, לבצע מתיחות ו/או התעמלות לשיפור הגמישות וכן רצוי לבחון את נושא התזונה (לפני אימון, אחרי, ובין האימונים) כמו כן לתחרותיים שבינינו - מומלץ להתחבר לתכנית אימונים מסודרת של מאמן מנוסה! לבסוף - למי ש"נתקל בקיר" (קושי גדול באימונים - נושא הפוסט הבא) - זה נורמאלי ו"חלק מהעניין" סבלנות, מנוחה ועבודה נכונה וגם "קיר" זה יתפרק!

בכל מקרה כדאי לזכור - עדיף לעשות פעילות גופנית כלשהי קבועה (אופניים? הליכה נמרצת?) מאשר להישאר בבית, מול המחשב, הטלוויזיה והריצה אחר מטלות החיים הבלתי נגמרות! השינוי הגופני והרוחני שתעברו במעבר לפעילות גופנית בטבע הוא כל כך גדול, שתשתוממו שלא התחלתם מוקדם יותר!

שתהיה שבת של פעילות גופנית / רוחנית לכולם!

"...מאוד נפוץ לראות "הולכים/רצים" מתחילים ללא נעלי ובגדי ספורט... חוסר רצון להתחייב (בעיני עצמי ומול אחרים) והאמירה הפנימית היא "אני רק הולך לטייל קצת"... נעלי הספורט (ועדיף מותאמות לריצה) חשובות ושומרות עליכם מפגיעות בברכיים, בגב ובקרסול..."

מתנות יום הולדת לחברי קיבוץ

פרויקט "מתנות יום הולדת לחברי קיבוץ" ממשיך במרץ. והפעם, יוסי ושושי משחף פינוקים! יזמים, בעלי עסק או סתם חברים שאוהבים ליצור ולתת, מוזמנים ליצור קשר עם דליה הרפז.

שחף פינוקים

אנחנו משפחת שחף מקיבוץ הזורע. לפני כמעט 40 שנה עברנו לביתנו הנוכחי והתחלנו לנטוע עצי פרי מיוחדים מסביב לבית, חלקם נשארו עד היום וחלקם הוחלפו באחרים. כיום יש לנו מגוון מיוחד ורב של עצים מסוגים שונים ומשונים.

לאורך השנים, כתחביב, לצד גידול הילדים, עסקנו בהכנת ריבות, זיתים, שכרים, לדר ותבשילים למיניהם. לפני כ-7 שנים התחלנו לייצר ליקרים מפירות שונים. בהמשך, בשביל לגוון הוספנו גם טעמי שוקולד, קפה, מרציפן ואפילו ליקר ביצים לפי מתכון משפחתי עתיק של הסבתא מגרמניה.

בשביל לממן את תחביבנו, התחלנו למכור את הליקרים לסביבתנו הקרובה וכיום יש לנו כ-40 סוגי ליקרים ואנחנו בחיפוש מתמיד אחרי הטעם הבא.

לפני כשנה יוסי יצא לפנסיה והתחיל להפוך את ההובי ליזמות קטנה שכולה במסגרת הבית, שושי עדין עובדת בחצי משרה ושנינו עובדים בשביל היזמות בכל רגע פנוי שיש לנו. במסגרת היזמות יש לנו היום פירות מיובשים, ליקרים למיניהם, כדורי תמרים, שוקולדים וזיתים. הכול מיוצר בבית מחומרים טבעיים עד כמה שניתן וללא חומרים משמרים.

אנחנו כמעט ולא משווקים את עצמנו ורוב הקונים מגיעים אלינו הביתה לאחר ששמעו מחברים או טעמו והתאהבו בדברים המיוחדים שלנו.

הרבה שואלים אותנו למה אנחנו לא מפרסמים או מגדילים את העסק או למה המחירים שלנו כל כך זולים. התשובה מאוד פשוטה, אנחנו בפנסיה ממש נהנים לעסוק בתחביב שלנו אבל לא מעוניינים לגדול ולהשתעבד אליו. גם הזמנות ליירדים ושווקי איכרים מגיעות אלינו יותר ויותר אך גם כאן, קבענו לנו יעד של יריד אחד בחודש ואנחנו מאוד משתדלים לעמוד בו (לפעמים אפילו מצליחים).

כולם מוזמנים אלינו הביתה לטעום וליהנות, ההנאה שלכם היא הכיף שלנו.

נשמח לתת מתנה לחברים הזוכים, ליקר לפי בחירה ופירות יבשים, שווי המתנה 35 ש"ח.

מזל טוב,

יוסי ושושי שחף
"שחף פינוקים"

התברים הזוכים לחודש ספטמבר שעלו בגורל:

שלוצית אלישב
אבישי כפרי
צייק שדה
דין אופק-ריט
נועה טל - סולופון

מצל טוב!

בנוסף, פוענקים גם הפעם טיפולים ב-4 ידיים אצל דליה ותפיר:

שרון קליר
יניב סלע
עפרם בן צבי
יאיר בן דוד

{ הזוכים יכולים להעביר את הגתנה לקרוב גשפחה או חבר. הגתנה בתוקף עד סוף אוקטובר 2017 }

לאי וזיאן
שלוצית-נגרי אלישב

פרקוביץ לי
פלד אופיר

וייס טלי
פלד אלון
כפרי אבישי
בן-דוד יאיר
בן-צבי עפרם

ברנר שפוען
כפרי ירון
שדה פינאל

כפרי אסתר
לי פתן

בקיש יעל
דוד שחף

אופק-ריט דין

כפרי פינל
בן צבי יהונתן

בר און יאיר

לוקס פריה
טל סולופון נועה

הוקר עירית
נאור יוסי
חבשוש אביה

לי פינאל
שגיא וזיאן

רפאלי יוחאי

ריילינגר רן
בר תמר

דוד פינל

פלד שני

זיגלר יערה

פענית גבריאל

אוליאל יעקב

פוריס אוה

גלעד יעל

אפיר אראלה

אלפסי אסנת

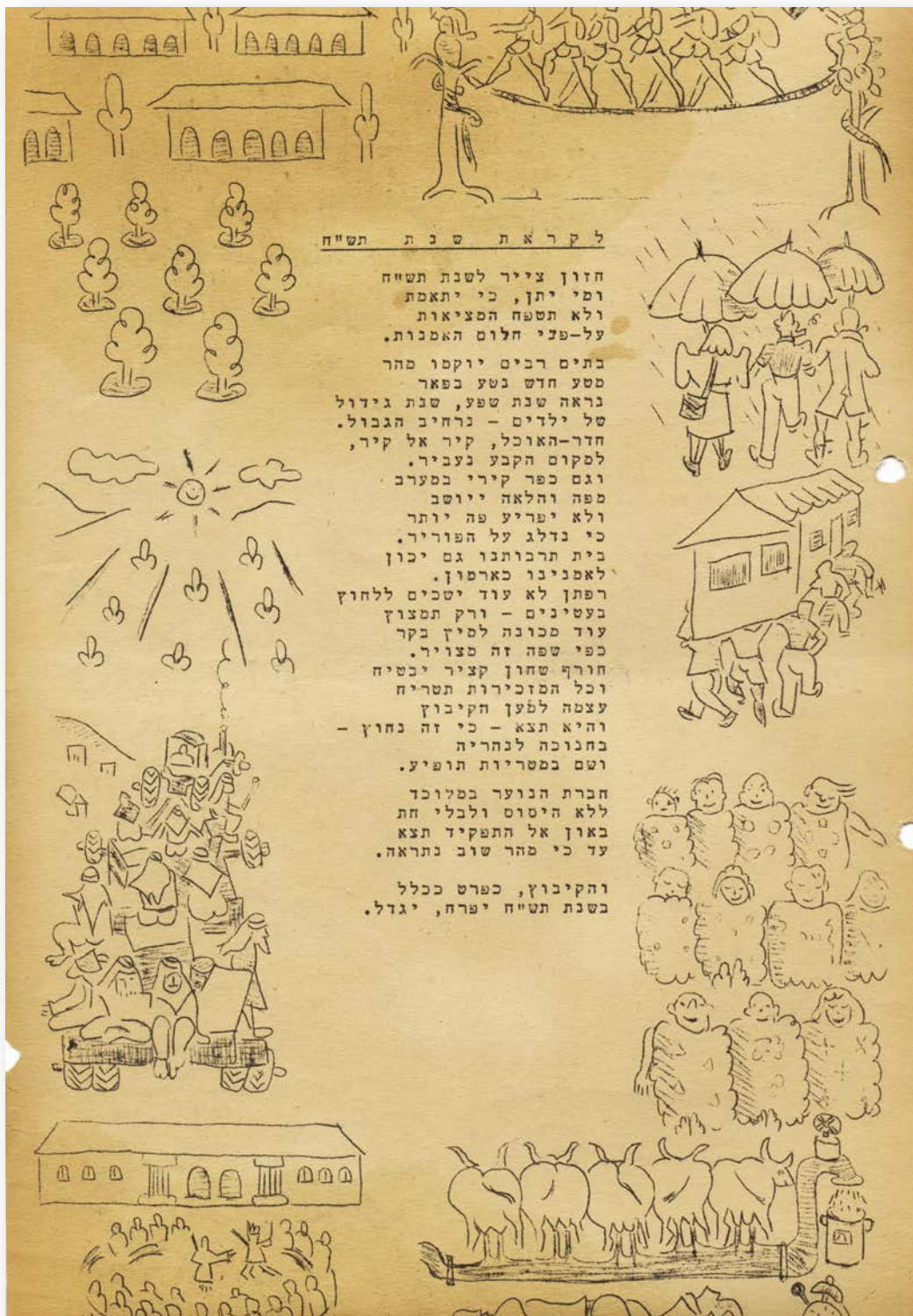
סלע יניב

קליר שרון

ברוך ציון

ברכה מן העבר

ברכה זו, משנת 1940, נמצאה בתיקיה של ראש השנה. הכותב איננו ידוע אך לפי העיטורים המקשטים אותה ניתן לשער כי הוא היה כנראה אחד האומנים הוותיקים שלנו: רודא או יוחנן. הברכה מובאת כאן במלואה ללא הקלדה מחודשת כדי שיהיה ניתן להתרשם מהציורים הנלווים. מי שמכיר את הכותב מוזמן ליצור קשר. שתהיה שנה טובה לכולנו / צוות הארכיון

היכן אני נמצא?

פינת החידה של דני נהב

פתרון חידה מס' 20 (מהעיתון הקודם)

אני נמצא במקום,
בו הצליל הוא שיחלצני
מקור אלי חום.

צפריר גיא במקום פתרון החידה

הכתובת שבחידה ומיקומה על קיר בית הקירור

פתרון החידה הפעם מביא אותנו לקרבת המוסך, אשר בצידו שוכן מזה שנים, אם לדייק יותר, מאמצע שנות ה-40 של המאה הקודמת, מבנה שמזוהה עם הנוף במקום עד שלא כול כך שמים לב אליו. מי שיעצור לרגע ויקדיש לאותו מבנה תשומת לב יגלה משהו שמייחד אותו מכול המבנים בקיבוץ – גג מעוגל. גג זה מעיד, לדברי גדעון אמיר – היועץ שלי לענייני היסטוריה של הזורע – על ההשראה של מבנים שנבנו במחנות הצבא הבריטיים בתקופת המנדט, כאשר דרך בניית הגג בצורה זו נמצא כטוב ויעיל (לא הבנתי בדיוק מדוע).

עד כאן הכול ברור בנוגע ל"קור" שבחידה, אבל היכן "הצליל"? מי שיביט במבט חוקר יגלה שעל קיר בית הקירור נמצאת בצד פעמון אזעקה כתובת "נלכדתי בקירור" (ראו תמונה). מכאן יובן שצליל פעמון האזעקה הוא זה שאמור לחלץ את מי שנלכד בתוך המקור מהקור אל החום.

גדעון אמיר ידע לספר לי שהפעמון והכתובת שבצידו מוקמו במקום אי-שם בשנות החמישים, כאשר יוסף אמיר, אביו של גדעון וחשמלאי מיתולוגי בקיבוצנו, נלכד בתוך המקור, ורק בזכות תושייתו החשמלאית ניתק את מערכת הקירור ויצא משם לא מקורר ולא מצונן.

עוד בערב פרסום החידה בישרו לי אראלה וגדעון אמיר שהפעם הפתרון מאוד פשוט... (אמרתי שגם לעמוד על הידיים זה מאוד פשוט למי שיודע). היה לי ברור, יחד עם דורית שתרמה הפעם את הרעיון, שרק מי שיודע על הכתובת המיוחדת ידע להגיע לאתר. וכך אכן היה. הראשון להצטלם במקום היה צפי גיא, שמכיר את בית הקירור ואת הפעמון בזכות העובדה שהמקום משמש בתקופה זו לאחסון החסה ובחורף גם לאכסון השושנות לקראת שיווק.

ולמתעניינים בשימושיו של בית הקירור בעבר: הנ"ל שימש בראשית דרכו כמקום אחסון לתוצרת החקלאית, שעיקרה היה בדמות תפוחים מהמטע. בהמשך אחד משני חדריו נהיה למחסן הקירור של המזון שנלקח משם לבישול בחדר האוכל. מעין "מקרר עורפי". וכיום, כאמור, אותו בית קירור עתיר שנים משמש בעיקר את ענף השושנות והחסה. ומה יהיה גורלו כאשר יוקם בית קירור במתחם השושנות? נחכה ונראה. ובינתיים – אם תעברו ליד בית הקירור ותשמעו צלילי אזעקה – דעו שמישהו נלכד בתוך חדר הקירור ומשווע לחילוץ שיובילו מקור אלי חום.

קורא שחושב שהוא פתר את החידה ויודע לאיזה מקום מרמזת החידה – ימהר למקום (כדי להיות הראשון, שיזכה בפרס) ויצלם את עצמו כאשר האתר מופיע בצילום יחד איתו.

את הצילום עליו לשלוח בזריזות (שוב, כדי להיות הראשון...) לכתובת המייל הבאה: nehab559@gmail.com

חידה מס' 21

**אני נמצא במקום
שפותח שער לעבר**